

Sygn. akt I CZ 19/09

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Gerard Bieniek

SSN Stanisław Dąbrowski

w sprawie z powództwa G.L.

przeciwko Naczelnej Radzie Adwokackiej i Skarbowi Państwa - Ministrowi

Sprawiedliwości

o ochronę dóbr osobistych, zadośćuczynienie i odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2009 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt [...],

**oddala zażalenie i nie obciąża powódki kosztami
postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego Skarbu
Państwa.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2008 r. Sąd Apelacyjny odrzucił wniesioną osobiście przez G.L. skargę kasacyjną od wyroku tego Sądu z dnia 6 sierpnia 2008 r., wydanego w sprawie z jej powództwa przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Sprawiedliwości o ochronę dóbr osobistych, zadośćuczynienie i odszkodowanie. Sąd Okręgowy powołał się na przepis art. 398⁶ § 2 k.p.c. i stwierdził, że skarga została wniesiona z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c.

W zażaleniu sporządzonym przez radcę prawnego J.B. skarżąca zakwestionowała zasadność rozstrzygnięcia wskazując, że sąd zobowiązany był wcześniej ustanowić dla niej pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Przymus adwokacko-radcowski przewidziany w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma charakter bezwzględny, co oznacza, że strony – z wyjątkiem osób, którym, stosownie do art. 87¹ § 2 przyznana została tzw. zdolność postulacyjna – mogą występować w tym postępowaniu tylko reprezentowani przez adwokata lub radcę prawnego. Skarżąca, która wniosła skargę osobiście nie wykazała, że do kręgu tych podmiotów należy.

Niezasadne jest twierdzenie zawarte w zażaleniu, że Sąd drugiej instancji zamiast odrzucić skargę kasacyjną powinien był ustanowić dla skarżącej pełnomocnika z urzędu. Sąd już bowiem takiego pełnomocnika ustanowił, lecz ten w nadesłanej do Sądu Apelacyjnego opinii prawnej wskazał na brak podstaw do sporządzenia skargi kasacyjnej. W tej sytuacji nie było przesłanek do wyznaczenia kolejnego pełnomocnika. Okoliczność ta ma nie zresztą istotnego znaczenia z punktu widzenia samej trafności zaskarżonego postanowienia, gdyż skarga kasacyjna wniesiona osobiście przez stronę podlega bezwzględnemu odrzuceniu, a

wada tego rodzaju nie może być usunięta w ewentualnym postępowaniu naprawczym.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.

Sąd Najwyższy nie obciążył powódki kosztami postępowania na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 2 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.